STAND DER MAAN.

5 Augustus . . . . NIEUWE MAAN.
11 „ . . . . . EERSTE KWARTIER.
19 „ . . . . VOLLE MAAN.
27 „ . . . . LAATSTE KWARTIER.

WATERGETIJEN.

		Hoog Water.	Laag Water.
2	ZATURDAG. . . . 's morg.	3-24	's av. 9-24
3	ZONDAG	4 15	10-15
4	MAANDAG.	5 06	11-06
5	DINGSDAG.	6.00	12.00

SURINAAMSCHE COURANT.

A°. 1834. ZATURDAG, DEN 2den AUGUSTUS. N°. 62

PARAMARIBO.

Gouvernement Secretarij.

PARAMARIBO, den 30 Julij 1834.

Alzoo de navolgende persoonen zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om *Brieven van Manumissie*, voor de na te melde Slaven, te weten:

NICOLAAS GERRIT VLIER, voor de Slavin MINERVA en haar zoon LOUIS, hem in eigendom toebehoorende. — En

LUCAS PETRUS GENIETS, voor de Slavin CRISTINA, hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gouvernement Secretarij.

PARAMARIBO, den 1 Augustus 1834.

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de zetting van het Brood bepaald is, als volgt:

Een BROOD van 8 Cents, moet wegen 8 Oncen en ½ Lood.

En dat van 4 Cents, 4 Oncen en ¼ Lood.

Wordende alzoo alle Broodbakkers gelast, zich daarna te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ADVERTENTIËN.

Op den 25sten dezer des middags om *een* uur, is alhier overleden, mijn geachte Vriend, de WelEdele Heer PIETER WILLEM TICHELAAR, in den ouderdom van 36 jaren; van welk treurig afsterven, aan Vrienden en Bekenden bij deze kennis wordt gegeven.

Paramaribo, den 30 Julij 1834.

C. S. SPILLENAAR,
Executeur,

(33144)

Degenen, welke vorderingen ten lasten de Plantagie *Crommelinsgift* hebben, tot en met 25sten dezer, gelieven zich om *Betaling* te vervoegen bij den Heer L. THIM, qq.

(33161)

Nieuwe AARDAPPELEN.

Te bekomen bij Gebroeders CORDUA.

(33142)

*** N. J. C. BAARS.

Heeft per Kapt. J. J. BART ontvangen en biedt te koop aan, beste *Mei* Boter in 14/8 vaatjes, Z. M. Komijne en Edammer Kazen, Gerookte en Gezoute Ossen Tongen, Wesph. Hammen, Rolpens, Worst en Kettingsausijsjes. — Patent Raap, Lijn en Zoete Olij; nagemaakte Witlood, en diverse andere Verfstoffen — Wijders in voorraad beste Rode, Rhijn-, en Madera Wijn. — Seltserwater, Broodsuiker, best Wit Prinsesse Bier, Liqueuren, Zuurgoed, Gedroogde Vruchten, en meer andere goederen

(33162)

Aangebragt per het Schip *Chatarina* en te koop bij M. MEIJERS, aan de *Waterkant* en hoek van de *Oranjestraat* naast den WelEd. Heer M. A. KEIJZER, Boter, Z. M en Leidsche Kazen, Hammen, Pekelsausijsen, kasseer Vleesch, en dito Worst, Broodsuiker, Patent Olie, Banket en koek in Flesschen en in Trommels, Flesschen Suikergoed in soorten, Dadels, Pruimedanten, Krenten, Kraakamandelen en Walnooten, fijne Dames Italiaansche en Ordinaire Schoenen, Meisjes dito, fijne Cambriks, Ficonets, Geborduurde Neteldoeken, Zijde Shawls en andere draaggoederen, Jongens Schoenen, Pantoffels, Porseleine Kommen en dito Borden, en meer andere goederen.

(33152)

*** S. J. CONTENT.

Heeft per Kap. K. M HILLERS ontvangen Beste Haring a 20 stuks in een vatje, dito gezoute Zalm, dito Suijboonen, Kastanjes en Spaansche Erwten, Olijven in stoopen, dito Dadelen, dito Rozijnen en Pruimedanten. Extra Dames Corchetten en Stukgoederen.

(33149)

*** Te KOOP.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Hofstraat*, L. D N°. 855, aankomende Mejuffrouw DOROTHEA MAGDALENA, REEDER.

(33127)

SCHEEPSTIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 31sten Julij, het Schip *de jonge Barend*, Kapt R. van Wijk; Passagier Jonge Heer . . . *Kuster.*

Idem, het Schip *Wilhelmina en Maria*, Kapt. J. J. Bart, beide van Amsterdam.

DE GESTRAFTE NIEUWSGIERIGHEID.

(*Vervolg en Slot van* N°. 61.

Men bevond zich reeds acht dagen op reis. Het weder was schoon; en men was niet bevreesd, ofschoon men bereids onder gewelven van sneeuw en ijs reed. —

„Weldra mijn vriend," zeide JULIA tot haren man, „zullen wij er wezen; en dan zult gij toch moeten bekennen dat uwe vrees niet als eene hersenschim was, en dat mijn moed, verdient geprezen te worden." — De hemel geve, dat uwe hoop niet worde verijdeld, hernam de echtgenoot; ondertusschen moet ik u bekennen, lieve vriendin, dat uw vertrouwen op den gelukkigen uitslag onzer onderneming, mij te voorbarig schijnt te wezen.

Helaas! de vrees van SALTERS, welke JULIA voor eene hersenschim hield, werd te spoedig verwezenlijkt; daarenboven moest de verstandige man te gelijk met zijne vrouw, voor hare dwaasheid boeten.

Op den elfden dag der reis, zag men des avonds te zes ure aan den gezigteinder, die zich ter oorzake van de bergen niet ver uitstrekte, een weinig weerlicht schieten uit eenige wolken, die al meer en meer kwamen op zetten, en zich eindelijk boven het hoofd der reizigers zamenpakten, zoo dat de dampkring geheel en al was bedekt. Het werd zoo duister dat men naauwelijks voor zich uit kon zien, hoe wel men nog drie uren dag had. Op het weerlicht volgde onmiddellijk de donder, die geweldig rolde en het gevaar verkondigde, waarin de reizigers zich bevonden. Ondertusschen, het gevaar was nog niet ten top gestegen. De wolken, langs hunnen weg, op de kruinen der bergen, openden zich en vielen in stortregens neder. JULIA ligt in dezen verschrikkelijken oogenblik, in de armen van haren echtgenoot bezweken; maar o welk een verschrikkelijke ellende, die geenen enkelen straal van hoop overlaat. Een verschrikkelijke sneeuwklomp, door de groote hoeveelheid waters van de toppen der bergen losgegaan, begraaft SALTERS, zijne echtgenoote, de muilezeldrijvers met de muilezels, en de draagbaar. Eene kamenier en een bediende, die in eene andere draagbaar, welke nog zeer verre van hen verwijderd was, volgden, bleven onbeschadigd. Zij jammerden, toen zij op de plaats kwamen, alwaar het ongeluk was gebeurd, over het rampzalig lot van hunnen meester en meesteresse. Zij gingen terug en bragten dit verschrikkelijke nieuws aan hunne onders.

Zoodra het onweder eenigermate begon te bedaren, verlieten eenige geestelijken het klooster, gevolgd van zes hunner honden, om de bergen te doorkruisen en volgens hunne loffelijke gewoonte te onderzoeken, of hier en daar zich reizigers bevonden, die hunne hulp noodig hadden. Zij gingen niet verre; of vonden gelegen zij zochten, om hunne geprezene menschlievendheid uit te oefenen.

De honden, met den kop ter aarde gebukt, gingen voor hen uit, zij snuffelden in de sneeuw, hielden zich eene poos op, gingen dan al snuffelende, deze een weinig regts en gene een weinig links, en vervolgden daarna weder hunnen weg. De geestelijken, door hen als het ware geleid, volgden alleen het spoor der honden, en deden tot hiertoe niets verder.

Eindelijk, na eenen langen weg te hebben afgelegd, bleven eensklaps twee der honden staan; zij kwispelden met den staart, blaften, en krabden de sneeuw, met eene verwonderlijke snelheid weg. Men twijfelde er niet aan, maar hield voorzeker, dat op deze plaats een of meer menschen, onder de sneeuw bedolven lagen. Nu begonnen de geestelijken, die elk eene schop bij zich hadden, met eenen ijver te arbeiden, die alle lof te boven gaat. Weinige oogen-

blikken daarna was de sneeuw ter zijde; en de draagbaar voor een gedeelte zigtbaar. Nu beproefde men de uiterste krachten, en deze moeite zag zich al spoedig beloond, door dat men SALTERS op zijne vrouw opdolf, die, even als de ezeldrijvers, niet het minste teeken van leven gaven. Men liet vooreerst de ezels met de draagbaar varen, en bragt met de grootste snelheid, de vier opgedolvene personen op draagstoelen naar het klooster. Vervolgens diende men hen de noodige hulp, in zulke omstandigheden, toe, en men ondervond weldra met onuitsprekelijke vreugde dat, geene der vier personen dood waren. SALTERS was de eerste, die weder bij kwam, JULIA bleef vier en twintig uren buiten kennis; ondertusschen, geen van beiden had er eenig ligchamelijk ongemak bij bekomen Daar het verhemelte der draagbaar zeer sterk was, hadden zij hun behoud daaraan eenigermate te danken; trouwens, de ezeldrijvers kwamen er zoo gelukkig niet af, zij waren deerlijk gewond, hoewel niet doodelijk.

SALTERS was weldra hersteld. Maar zijne vrouw, welke door den schrik en de beklemheid waarmede zelfsverwijt en berouw zich paarden, zeer geschokt was, had veertien dagen noodig om te herstellen. Haar echtgenoot, een voorbeeld van goedheid en toegevendheid, verliet hare zijde niet; maar paste zelf haar op met de grootste zorg, er kwam geen woord van verwijt over zijne lippen, ook was het daartoe tijd noch plaats. — Hij trachtte veeleer haar te doen vergeten, hetgeen zij had bestaan, en dat zij zich zelve jegens hem verwijtingen had te doen. Zij gevoelde thans de waarde van den prijs der opoffering haars echtgenoots; en nu beminde zij hem meer dan ooit. »o SALTERS," dus sprak zij tot hem, »hoezeer heeft uw gedrag jegens mij, mijn ongeluk doen gevoelen. Ik gevoel welk een verdriet ik u heb gebaard en ik ben de vriendelijke handelwijze, waarmede gij mij bejegent, onwaardig; gij hebt mij willen sparen, u om vergiffenis te vragen, ik dank er u voor, maar, geheel mijn leven zal ik daarvoor aan uwe liefde en vriendschap wijden en nimmer vergeten, dat eene overdrevene nieuwsgierigheid de doodelijkste gevolgen kan na zich slepen."

Haar echtgenoot, die haar met zich zelve wilde bevredigen, zeide tot haar, dat hare jeugd, en weinige ondervinding voor haar pleitte, dat zij dus zoo schuldig niet was als zij zich verbeeldde, dat hij den hemel voor haar behoud en het zijne dankte, eindelijk, dat hij hoopte en vertrouwde, dat deze les voor altoos genoegzaam zoude zijn, om hem zelven, van zijne te overdrevene inschikkelijkheid en haar, van hare te overdrevene zucht tot het onderzoeken van zaken, die minder nuttig zijn, aangezien het gevaar, dat met het onderzoek derzelve gepaard gaat, te genezen.

SALTERS wilde nu vertrekken, maar de goede geestelijken weerhielden hem nog acht dagen, om van hunne volkomene herstelling verzekerd te zijn; en toen hij aan hen een geschenk wilde doen, weigerden zij volstandig hetzelve aan te nemen. Acht dagen daarna vertrok SALTERS met zijne echtgenoote, en de geestelijken gaven hun eenen wegwijzer mede, die hen langs eenen minder gevaarlijken weg, geleidde.

De terugkomst der jonge echtgenooten, gaf aan wederzijdsche ouders, om zoo te zeggen, het leven weder; want deze hadden hunne kinderen dood geacht, dewijl zij niet het minste narigt van hen hadden ontvangen. JULIA was, na dit ongeval, dat zij eene altoos pijnlijke les noemde, volkomen genezen, en haar volgend gedrag deed haren echtgenoot en hare ouders tevens, het voorgevallene vergeten.

Welnu! EUPHEMIA, vervolgde mijnheer SINGTAR, moet ik de draagbaar doen gereed maken? . . . »Ach! lieve vader," hernam zij, »gij drijft den spot met mij, en ik heb het dubbeld verdiend. Dank uwer goedheid, ik ben van mijnen belagchelijken inval, van zijne zotte droomen genezen, en veel goedkooper dan mevrouw SALTERS, dewijl ik geen gevaar liep van het leven te verliezen, zoo als zij."

Het verhaal deed de beste uitwerking, want de heer SINGTAR, noch zijne echtgenoote hadden zich over EUPHEMIA te beklagen, welke even lief, goed en aardig werd als hare zuster. In een woord, beide de dochters beantwoordden in alles aan de voortreffelijke opvoeding, welke zij van hunne brave ouders ontvingen, tot bevordering des geluks van hunnen volgenden leeftijd.

EDELE DAAD VAN EEN HOLLANDSCH KRIJGSHELD, DOOR ZEDIGE KIESCHHEID NOG MEER VERHOOGD.

In den herfst van 1805, bij den doortogt der Keizerlijk Fransche troepen door Beijeren naar Oostenrijk, plunderden eenige soldaten, tot de achterhoede behoorende, het huis van den Koninklijk Beijersche Opper-Ambtman van Groot-Eberbach, den Heer *Carl von Wurbn*. Zij hadden reeds een kasje met ringen van waarde gevonden, hetwelk zijne echtgenoote verborgen had, toen er onverwacht een redder kwam opdagen in een voorbijrijdende Officier.

De brave man dwong de soldaten, om den geplunderden alles weder te geven, wat zij hun ontvreemd hadden, en naauwelijks had hij door hen geredde menschen en goederen in zekerheid gesteld, of hij ging, onder zekere voorwendsel, het vertrek uit en verdween, als dankbetuiging ontwijkende.

Alle nasporingen deden de dankbare geredden om hunnen onbekenden verlosser, die zoo veel zedigheid en kieschheid met zijne edelmoedigheid deed gepaard gaan, uit te vinden; doch lange vergeefs Eindelijk gelukt het hun in zoo ver van te vernemen, *Howen* heette en Officier was bij de Hollandsche Artillerij; doch, dit was den dankbaren harten niet genoeg. Zij schreven eenen brief, gedateerd: Munchen. den 11 Januarij 1806, aan den Haagschen Courantier, den Heer *P. F. Gosse*, met verzoek, om dien in zijn dagblad te plaatsen, gelijk dan ook in zijne Courant van 14 Febr. 1806, waaruit wij dit verhaal hebben getrokken, geschied is, en waarin zij zich onder anderen, dus uitlaten:

» Geen anderen middel wetende, om dezen waarlijk edel denkenden man onze dankerkentenis te bewijzen, nemen wij de vrijheid, Mijn Heer! u onderdanigst te verzoeken, hetzelve door uw nieuwspapier te doen. Wij vinden geene woorden om dezelve uit te drukken, veel min zijn wij in staat hem te beloonen, en welke belooning kan die opwegen, welke hij voorzeker in het bewust zijn van eene edele daad vindt!"

Daar nu, door deze Annonce, de naam van den edelen menschevriend bekend geworden was, kon hij ook, zijns ondanks, niet langer verborgen blijven. Te minder gelukte dit, daar hij, den 22 Julij 1806, in den Haag zijnde, op nieuw eene menschlievende daad verrigtte, dewelke hem meer kenbaar moest maken. Aldaar was namelijk een bijna blinde grijsaard in het Spui, een water in den Haag, gevallen. Een jongeling van 16 jaar was er onmiddellijk, ter hulpe van den grijsaard, bij gesprongen, maar deszelfs, misschien te jeugdige, krachten bezweken, en hij liep gevaar, om benevens den grijsaard om te komen. De edele *Howen* ziet dit, springt in het water en redt beide te zamen.

De Maatschappij: *Tot nut van 't Algemeen*, naijverig om edele daden te erkennen en te beloonen, bood den menschenvriend, uit aanmerking van deze beide zijn karakter van eenen zoo gunstigen kant kenschetsende bedrijven, hare gouden Medaille, benevens een vereerend getuigschrift, en nog daar en boven het honorair Lidmaatschap dier Maatschappij aan; terwijl wij door haar weten, dat deze menschlievende Krijgsheld was de WelEd. geboren Heer *Anton Howen*, toen Luitenant bij de Bataafsche, naderhand Luitenant-Kolonel bij de Koninklijk Hollandsche Artillerij, mitsgaders Ridder van de Koninklijke Orden van Holland.

EENVOUDIGE MAAR PROBAAT MIDDEL OM KRAKEEL TE STILLEN.

De Pruisische Kapitein L — — stond met met zijne Compagnie in den slag bij Jena op eene plaats, alwaar het juist op het heetste toeging. Zijn Sous-Luitenant werd door eenen kanonskogel geveld. De Sergeant trad dadelijk in zijne plaats, maar ook deze viel weinige minuten daar na. Nu moest de eerste Luitenant de opening aanvullen, maar hij hield zich, als of hij de order niet gehoord had Thans kwam de majoor aanrennen: »In 's duivels naam," riep hij, » Heer Kapitein! ziet gij niet, dat hier eene opening is? waarom maakt gij dit gat niet toe?" L — beval nu den eersten Luitenant op eenen vrij norschen toon, in de plaats van den tweeden Luitenant te treden. » Ik wil daar niet staan, " riep deze, » waar ieder kogel raak is, om mij als een hond te laten doodschieten. Treed zelf in die plaats!" — Het kwam tot eene hevige woordwisseling, en L — dreigde geweld te zullen gebruiken. — Doch, terwijl zij elkander zoo complimenteerden, werden beiden door een kanonskogel ter eeuwig rust verwezen.

(*Veredeling van het verstand en hart.*)

Allerlei.

Een PREDIKANT, *Predikte* nimmer werd een mensch een booswicht, zonder te voren dwaas te zijn geweest.

POMPEJUS MAGNUS zegt, de grootste fortuin dien ik ooit gehad heb, heeft mij nooit trots of opgeblazen gemaakt; en de allerzwaarste tegenspoedt die ooit bejegend is, heeft mij nooit doen vreezen.

DE TELESKOOP.

De waarachtig vrome zal juist daarom, wijl hij vroom is, elke schijn-vroomheid waarachtig haten.

Kan de beschaafde mensch niet zijn gelijk de stralen der zon, die zonder derzelver glans te verliezen, over de vochtige aarde met al derzelver moerassen gaan? Hij kan het en doet het.

De waarlijk deugdzame mensch bloost zeer zelden; terwijl de half beschaafde en onzedige in duizend dingen gevaar ziet omdat hij, in zeker opzigt, elk oogenblik eerst den duivel in zich bezweren en verjagen moet.

Het doel van alle opvoeding is, om uit den mensch den waren mensch te vormen, en de ontwikkelen van het individuele schepsel te begunstigen.

Men gewent zich aan alles in een goed gezelschap, zelfs aan het belagchelijkste, ellendigste, lafste van den geest, aan gebruik en misbruik van verstand — aan de leelijkste gezigten, aan de walgelijkste gebreken van het ligchaam. — Men bemerkt deze gebreken op het laatst niet meer maar nog nooit heeft men zich aan de *energie* van eenen man gewend, of dezelve verdragelijk gevonden; van eenen man, die met de daad bewijst, zulks te zijn; — die door doen en laten de zwakheid, slechtheid, en domheid van zulke gebrekkigen in een te scherp daglicht stelt.

(*Arnhemsche Courant.*)

Ter Drukkerij van GEBROEDERS SERRES.